

การฝึกเล่าเรื่องสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา

NARRATIVE-BASED LANGUAGE INTERVENTION FOR CHILDREN WITH
SPECIFIC LANGUAGE IMPAIRMENT

Received: June 25, 2023

Revised: October 16, 2023

Accepted: June 15, 2024

ณัฐวิภา วาณิชย์เจริญ¹

Natwipa Wanicharoen¹

¹อาจารย์ ดร., ภาควิชากิจกรรมบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

¹Faculty of Associated Medical Sciences, Chiang Mai University, Chiang Mai 50200 Thailand

¹Corresponding author, E-mail: natwipa.w@cmu.ac.th

บทคัดย่อ

ความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาเป็นความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษาที่ส่งผลต่อความสามารถทางความเข้าใจภาษา รวมถึงแสดงออกทางภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ถึงแม้ว่าจะมีความสามารถทางสติปัญญาในด้านที่ไม่ใช้ภาษาอยู่ในเกณฑ์ปกติ นอกจากนี้ความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาส่งผลต่อความสามารถของเด็กในทักษะการเล่าเรื่องทั้งโครงสร้างการเล่าเรื่องในระดับจุลภาคโดยเด็กกลุ่มนี้มีการใช้คำศัพท์ไม่หลากหลาย การใช้รูปประโยคสั้นและไม่ซับซ้อน รวมทั้งใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้โครงสร้างการเล่าเรื่องในระดับมหภาค เด็กกลุ่มนี้จะมีการใช้ไวยากรณ์เรื่องราวและมีเนื้อหาเชิงบรรยายน้อยกว่าเมื่อเทียบกับเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี Narrative-Based Language Intervention (NBLI) เป็นการฝึกโดยใช้ภาษาพูดซึ่งเน้นเป้าหมายทางโครงสร้างของเรื่องราวและไวยากรณ์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาซึ่งนักแก้ไขการพูดสามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติทางคลินิกสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาและการเล่าเรื่องได้ต่อไป

คำสำคัญ: การเล่าเรื่อง, โครงสร้างเรื่องเล่า, เด็ก, ความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา

ABSTRACT

Specific Language Impairment (SLI) is a developmental language disorder that affects the ability to express language in both spoken and written language and comprehension, despite normal nonverbal intelligence. In addition, language disorders in children with SLI affect their ability to use storytelling skills, including narrative structure at the micro-level, with these children having limited vocabulary, using short and uncomplicated sentences, and using incorrect grammatical structures. Moreover, at the macro-level of narrative structure, these

children have less use of story grammar and descriptive content compared to typical children at their age. Training in storytelling skills using Narrative-Based Language Intervention (NBLI) is production-based intervention that targets story structure and grammar for children with specific language impairments that speech therapists can use in clinical practice with children who have specific language impairments to further develop their language and storytelling skills.

Keywords: Narrative Intervention, Children, Specific Language Impairment

บทนำ

เด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา (Specific Language Impairment: SLI) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษา (Developmental Language Disorder: DLD) ที่ส่งผลต่อความสามารถทางความเข้าใจภาษา รวมถึงแสดงออกทางภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ถึงแม้ว่าจะมีความสามารถทางสติปัญญาในด้านที่ไม่ใช้ภาษาอยู่ในเกณฑ์ปกติ (Nonverbal Intelligence) รวมทั้งไม่มีปัญหาของกล้ามเนื้อที่ใช้ในการพูด การได้ยิน ความพิการทางร่างกาย โรคทางพันธุกรรม และปัจจัยทางการแพทย์อื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษาของเด็ก (Evans & Brown, 2016) อย่างไรก็ตามความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาหรือความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษาสามารถใช้แทนกันได้เพื่ออธิบายปัญหาทางภาษาของเด็ก (Bishop et al., 2017)

คู่มือวินิจฉัยและสถิติสำหรับความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: DSM) ฉบับที่ 5 ในกลุ่มความผิดปกติของการสื่อความหมาย (Communication Disorders: CDs) จัดอยู่ในประเภทความผิดปกติทางภาษา (Language Disorder) ซึ่งเป็นความยากลำบากในการได้มาซึ่งภาษา (Language Acquisition) และการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษามือ หรืออื่น ๆ อันเนื่องมาจากความบกพร่องในด้านความเข้าใจหรือการแสดงออกทางภาษา รวมทั้งความสามารถทางภาษาต่ำกว่าอายุของเด็ก (American Psychiatric Association, 2013)

งานวิจัยของณัฐวิภา วาณิชย์เจริญ และ พงษ์ศักดิ์ น้อยพยัคฆ์ (2562) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาในเด็กปฐมวัยอายุ 1-6 ปีพบว่า ปัจจัยชีวภาพ (Biological Factors) ได้แก่ 1) การเจ็บป่วยหรือใช้ยาระหว่างการตั้งครรภ์ พบว่ามารดามีภาวะความดันโลหิตสูงขณะตั้งครรภ์ มารดาตั้งครรภ์ติดเชื้อเอชไอวี และมารดาที่ได้รับยาพาราเซตามอล (Paracetamol) ยาไอบูโพรเฟน (Ibuprofen) และยาแอสไพริน (Aspirin) และ 2) ประวัติครอบครัวที่มีพัฒนาการทางภาษาผิดปกติ พบว่าสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ บิดาหรือมารดามีประวัติภาวะหูตื้อ นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Factor) ได้แก่ อาชีพของมารดา พบว่ามารดาประกอบอาชีพอิสระ เช่น ธุรกิจส่วนตัว ค้าขาย และอาชีพอื่น ๆ มีความสัมพันธ์กับความบกพร่องทางด้านภาษา นอกจากนี้ช่วงอายุที่พบว่ามีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษามากที่สุด คือ 2-3 ปี โดยเป็นเพศชายมากถึงร้อยละ 80 และเป็นเพศหญิงเพียงร้อยละ 20 ซึ่งคิดเป็นอัตราส่วน 4:1

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ

ลักษณะทางความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษานั้นมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับระดับความรุนแรงของโรค เด็กอาจมีปัญหาทั้งในด้านคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ (Lexical and Semantic) หน่วยคำ (Morphological) โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Syntactic) หน่วยเสียง (Phonological) และวัจนปฏิบัติศาสตร์หรือหน้าที่ของภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร (Pragmatic) (Schwartz, 2009; Leonard, 2014) รวมทั้งมีปัญหาคำซ้ำและการเรียกชื่อไม่ถูกต้อง (McGregor et al., 2002) หรือพูดได้เป็นประโยคสั้น ๆ (Redmond, 2004) ไม่เกิน 3 คำติดต่อกัน (Bishop et al., 2016)

นอกจากนี้ความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาส่งผลกระทบต่อความสามารถในด้านความเข้าใจและการพูดเล่าเรื่อง (Davies et al. 2004) งานวิจัยของ Crais และ Lorch (1994) พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษามีทักษะด้านการเล่าเรื่อง จะมีจำนวนและความหลากหลายของการใช้คำศัพท์ การใช้องค์ประกอบทางไวยากรณ์เรื่องราว (Story Grammar) น้อยกว่าเมื่อเทียบกับเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน รวมทั้งไม่สามารถเล่าเรื่องราวให้ผู้ฟังที่ไม่มีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวนั้น ๆ ได้เข้าใจได้มากนัก ดังนั้นเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาจึงมีความจำเป็นที่ต้องได้รับการแก้ไขการพูด (Speech Therapy) เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในทักษะการเล่าเรื่องให้มีพัฒนาการที่เหมาะสมตามช่วงวัย

พัฒนาการทางภาษา

ภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้สื่อสารความรู้ ความคิด และความรู้สึก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความเข้าใจกับบุคคลอื่น รวมทั้งเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตประจำวันในสังคมได้ (ปัทมา คุณเวทย์วิริยะ, 2549) พัฒนาการทางภาษาทั้งด้านความเข้าใจภาษาและการแสดงออกทางภาษาของเด็กจะมีการพัฒนาไปตามลำดับขั้นโดยแบ่งตามช่วงอายุ (American Speech-Language-Hearing Association, 2023) ได้ตามตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 พัฒนาการทางภาษา

อายุ	พัฒนาการทางภาษา
0-3 เดือน	<ul style="list-style-type: none"> - ตอบสนองเมื่อมีเสียงดัง - เงียบหรือยิ้มเมื่อมีคนพูดคุยด้วย - ร้องไห้ด้วยเสียงที่แตกต่างกันเพื่อแสดงความต้องการ - เปล่งเสียงออกมาจากคอคล้ายเสียงสระ - ยิ้มเมื่อมีคนพูดคุยด้วย
4-6 เดือน	<ul style="list-style-type: none"> - หันหน้ามาหาเสียง - ตอบสนองต่อน้ำเสียงของผู้ใหญ่ - สนใจเสียงเพลง - เล่นเสียง เช่น “ปา” “มา” เป็นต้น

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ

อายุ	พัฒนาการทางภาษา
	<ul style="list-style-type: none"> - ส่งเสียงหัวเราะ
7-12 เดือน	<ul style="list-style-type: none"> - มองตามเมื่อผู้ใหญ่ชี้นิ้ว - ตอบสนองเมื่อถูกเรียกชื่อ - เข้าใจคำศัพท์ง่าย ๆ เช่น “แก้ว” “รถ” “แม่” “พ่อ” เป็นต้น - ฟังนิทานสั้น ๆ - ฟัง ตอบสนอง และทำตามคำสั่งง่าย ๆ เช่น “ไม่” “มานี่” “เอาอีกไหม” เป็นต้น - ใช้ท่าทาง เช่น การชี้ นิ้วเพื่อสื่อสารบอกความต้องการหรือให้ผู้ใหญ่สนใจ - เล่นเสียงที่ยาวขึ้นเช่น “ปาปา” “มามา” เป็นต้น - เริ่มพูดเป็นคำได้ 1-2 คำ
1-2 ปี	<ul style="list-style-type: none"> - ฟังและทำตามคำสั่ง 1 ชั้นตอน เช่น “โยนลูกบอล” “จิบน้ำอง” เป็นต้น - เข้าใจคำถาม เช่น “นั่นใคร” “รองเท้าอยู่ที่ไหน” เป็นต้น - ถามคำถาม “ใคร” “อะไร” “ที่ไหน” - เริ่มพูด 2 คำติดกันหรือเป็นระดับวลี เช่น “ไม่นอน” “เอานม” เป็นต้น
2-3 ปี	<ul style="list-style-type: none"> - ฟังและทำตามคำสั่ง 2 ชั้นตอน เช่น “หยิบช้อนแล้ววางบนโต๊ะ” “เปิดตู้แล้วหยิบเสื้อ” เป็นต้น - เข้าใจคำตรงข้าม เช่น “บน-ล่าง” “ใหญ่-เล็ก” เป็นต้น - ถามคำถาม “ทำไม” - เริ่มพูด 3 คำติดกันหรือเป็นระดับประโยค เช่น “ไม่กินข้าว” “น้องเล่นรถ” เป็นต้น
3-4 ปี	<ul style="list-style-type: none"> - เข้าใจคำศัพท์ในหมวดสี - เข้าใจคำศัพท์ในหมวดรูปร่าง

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ

อายุ	พัฒนาการทางภาษา
	<ul style="list-style-type: none"> - เข้าใจคำศัพท์ในหมวดครอบครัว - ตอบคำถาม “อะไร” “ใคร” “ที่ไหน” “เมื่อไหร่” “อย่างไร” - เริ่มพูด 4 คำติดกันหรือเป็นระดับประโยคที่ยาวขึ้น เช่น “หนูไปโรงเรียน” “พ่อขับรถสีแดง” เป็นต้น - พูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างวัน
4-5 ปี	<ul style="list-style-type: none"> - เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับลำดับ เช่น “อันดับแรก” “ต่อไป” “อันดับสุดท้าย” เป็นต้น - เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับกาลเวลา เช่น “เมื่อวาน” “วันนี้” “พรุ่งนี้” เป็นต้น - ฟังและทำตามคำสั่ง 3 ขั้นตอน เช่น “ใส่ชุดนอน แล้วแปรงฟัน เสร็จแล้วหยิบหนังสือ” - ฟังและเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดทั้งที่บ้านและโรงเรียนได้เกือบทั้งหมด - พูดเป็นระดับประโยคที่ซับซ้อนขึ้น เช่น “พี่ได้เกมใหม่มา 2 เกมแต่ผมได้แค่ 1 เกม” - สามารถเล่าเรื่องสั้นได้

สรุปได้ว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาทั้งด้านความเข้าใจภาษาและการแสดงออกทางภาษาเป็นกระบวนการที่เป็นไปตามลำดับขั้นและต่อเนื่องตั้งแต่แรกเกิด โดยในช่วงขวบปีแรก เด็กจะมีความก้าวหน้าทางภาษาตั้งแต่พูดเป็นคำเรื่อยมาจนกระทั่งเมื่อเด็กอายุเพิ่มขึ้นจะสามารถพัฒนาเป็นทักษะการเล่าเรื่องได้ในลำดับต่อไป

ทักษะการเล่าเรื่อง

ทักษะการเล่าเรื่อง (Narrative Skills/Story Telling) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเรื่องราวได้อย่างต่อเนื่องซึ่งมักเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีตหรืออนาคต (Gleason, 2002) รวมทั้งเป็นการสรุปประสบการณ์ที่ผ่านมาโดยใช้ภาษาพูดที่บุคคลใช้ในการทำความเข้าใจและจัดการเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิต

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ

(Crais & Lorch, 1994) ดังนั้นการเล่าเรื่องจึงเปรียบเสมือนเครื่องมืออันทรงพลังสำหรับทุกวัฒนธรรมที่มีไว้สำหรับการตีความประสบการณ์จากเรื่องราวที่เกิดขึ้น (Labov & Waletzky, 1967)

ทักษะการเล่าเรื่องมีความสำคัญอย่างมากสำหรับเด็กวัยเรียนซึ่งส่งผลต่อความสามารถทั้งด้านวิชาการและสังคม (Gillam et al., 1995; Crais & Lorch, 1994; Johnston, 2008) รวมทั้งความเข้าใจในการอ่าน (Griffin et al., 2004) (Buckley & Le Prévost, 2002) นอกจากนี้การเล่าเรื่องยังมีความเกี่ยวข้องกับ การสร้างปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง (Engel, 2005) โดยเฉพาะเด็กโตนั้น การเล่าเรื่องมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างปฏิสัมพันธ์ในการมีส่วนร่วมและการรวมกลุ่มในสังคม (Pesco & Crago, 1996)

ทักษะการเล่าเรื่องแบ่งออกเป็น 5 ลำดับขั้นได้ ดังนี้ (ดัดแปลงจาก Hutson-Nechkash, 2001) ได้ตามตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 พัฒนาการทางการเล่าเรื่อง

พัฒนาการทางการเล่าเรื่อง	อายุ	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
ลำดับขั้นที่ 1 การเล่าเรื่องเป็นกอง (Heaps)	2 ปี	เด็กใช้รูปประโยคง่าย ๆ มีการเล่าเรื่องซึ่งอาจมีการเชื่อมโยงความคิดที่ไม่เกี่ยวข้องหรือต่อเนื่อกัน รวมทั้งอาจมีการสลับเรื่องเล่าบ่อย ๆ	“กินคุกกี้ พ่อรถ นื่องนอน” เด็กอาจหมายถึง พี่สาวกำลังกินคุกกี้ พ่ออยู่ในรถ นื่องกำลังนอนหลับ
ลำดับขั้นที่ 2 การเล่าเรื่องเป็นลำดับ (Sequences)	2-3 ปี	เด็กเริ่มมีการเล่าเรื่องซึ่งมีการเชื่อมโยงกัน ระยะเวลาว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่องเล่า เช่น มีตัวละคร มีฉาก หรือเรื่องราว เป็นต้น	“นื่องกินซูป หนูไม่กินซูป ไม่อร่อย” เด็กอาจหมายถึง นื่องชอบกินซูปแต่หนูไม่ชอบกินซูป เพราะว่าซูปไม่อร่อย
ลำดับขั้นที่ 3 การเล่าเรื่องขั้นต้น (Primitive Narratives)	3-4 ปี	เด็กมีการเล่าเรื่องโดยเรื่องเล่า นั้นจะประกอบด้วยตัวละคร ฉาก และเรื่องราว โดยมีการเล่าถึงเหตุการณ์ที่เป็นสาระสำคัญ รวมทั้งการเล่าเรื่องของเด็กในขั้นนี้จะเริ่มแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเหตุ และผลปรากฏในเรื่องราว	“ลูกแมววิ่งมา หนูให้อาหารมัน มันกัดมือหนู หนูร้องไห้เจ็บ หนูวิ่งไปหาแม่”

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

<p>ลำดับขั้นที่ 4</p> <p>การเล่าเรื่องที่มีจุดรวมความสนใจ (Focused Chains)</p>	<p>4-5 ปี</p>	<p>เด็กมีการเล่าเรื่องโดยเรื่องเล่า นั้นจะประกอบด้วย ตัวละคร ฉาก และเรื่องราว ซึ่งการเล่าเรื่องของเด็กในขั้นนี้จะมีการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ และมีความเป็นเหตุเป็นผล แต่ผู้ฟังอาจต้องเชื่อมโยงเรื่องราวที่ ฟังจากเด็กเพิ่มเติมถึงจะตีความตอนจบของเรื่องได้อย่างถูกต้อง</p>	<p>“มีเด็กผู้หญิงชื่อ เจนนี่ เข้าวันเสาร์เขาขอคุณแม่ไปเล่นที่สนามเด็กเล่น เขาเห็นลูกแมวตัวน้อยน่ารักวิ่งมาเลยอุ้มลูกแมวเล่น แต่ลูกแมวข่วนและกัดมือเขา เขาร้องให้เสียงดังแล้วรีบกลับบ้านไปหาแม่ จากนั้นแม่หยิบยามาทาและเอาพลาสติกเตอร์แปะที่แผล”</p>
<p>ลำดับขั้นที่ 5</p> <p>การเล่าเรื่องที่แท้จริง (True Narrative)</p>	<p>5-7 ปี</p>	<p>เด็กมีการเล่าเรื่องที่มีเค้าโครงเรื่องชัดเจน รวมถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและการแก้ปัญหาในตอนจบของเรื่อง ซึ่งการเล่าเรื่องของเด็กในขั้นนี้ จะมีเรื่องราวที่มีการดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์ และมีความเป็นเหตุเป็นผล รวมถึงตัวละครมีการเชื่อมโยงให้เห็นถึงแรงจูงใจและเป้าหมายของตัวละครกับโครงเรื่องไว้</p>	<p>“มีเด็กผู้ชายชื่อ บ๊อบบี้และเด็กผู้หญิงชื่อ ชาร์ลอน ทั้งสองเป็นพี่น้องกัน วันหนึ่งบ๊อบบี้และชาร์ลอนออกไปเล่นที่สนามหญ้าหน้าบ้าน พวกเขาเห็นลูกแมวตัวน้อยน่ารักร้องเหมียว ๆ พวกเขาเลยพาลูกแมวตัวน้อยเข้าไปในบ้านแล้วป้อนอาหารกับนมให้มัน จากนั้นพวกเขาก็กลับไปเล่นที่สนามหญ้า ลักพักหนึ่งมีผู้หญิงคนหนึ่งเรียก คิตตี้เหมียว ๆ อยู่ไหน และเดินมาถามพวกเขาว่า เห็นลูกแมวสีขาวดำไหมจ๊ะ พวกเขาเลยบอกผู้หญิงคนนั้นว่า อ้อพวกหนูเก็บลูกแมวสีขาวดำไปไว้ในบ้านคะ หลังจากนั้นชาร์ลอนไปอุ้มลูกแมวตัวน้อยมาให้ผู้หญิงคนนั้น จากนั้นผู้หญิงคนนั้นก็พุดบ๊อบบี้และชาร์ลอนว่า ขอคุณนะจ๊ะ ที่ช่วยดูแลเจ้าคิตตี้ของป้า”</p>

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

การศึกษาเกี่ยวกับประเภทของการเล่าเรื่องโดยทั่วไปนั้นจะแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) การเล่าเรื่องส่วนบุคคล (Personal Narratives) เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของตนเอง และ 2) การเล่าเรื่องบันเทิงคดี (Fictional Narratives) เกี่ยวข้องกับบุคคลหรือตัวละครอื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นการทวนการเล่าเรื่องที่เคยได้ยินมา หรือการสร้างเรื่องราวขึ้น (Govindarajan, & Paradis, 2022) รวมทั้งยังมีการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างการเล่าเรื่องซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ระดับ ได้แก่

1) โครงสร้างจุลภาค (Microstructure) เป็นส่วนประกอบของเรื่องในระดับคำและประโยค รวมถึงความหลากหลายของคำศัพท์ ความชัดเจนในการเชื่อมโยงกันของเรื่องราว การใช้สรรพนาม (Liles, 1985) หรือความซับซ้อนของไวยากรณ์ (Liles et al., 1995)

โดยทั่วไปเด็กจะสามารถใช้โครงสร้างจุลภาคได้เมื่ออายุเพิ่มขึ้น (Liles, 1993; Liles et al., 1995) รวมทั้งความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และทักษะวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Hemphill, Picardi & Tager-Flusberg, 1991) อย่างไรก็ตามงานวิจัยของ Colozzo และคณะ (2011), Fey และคณะ (2004) และ Norbury และ Bishop (2013) พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษามีความหลากหลายของการใช้คำศัพท์น้อยกว่า ใช้รูปประโยคสั้นและซับซ้อนน้อยกว่า รวมทั้งใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้องมากกว่าเมื่อเทียบกับเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ดังนั้นจากผลงานวิจัยจะเห็นได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาจะมีปัญหาของโครงสร้างจุลภาค

2) โครงสร้างมหภาค (Macrostructure) หรือไวยากรณ์เรื่องราวเป็นภาพรวมของการเล่าเรื่องหรือเนื้อหาแนวคิดหลักของเรื่องราว (van Dijk & Kintsch, 1983) ซึ่งเป็นความสามารถในการจัดการกับองค์ประกอบหลักของเรื่องราว การลำดับเหตุการณ์ การแนะนำตัวละครและฉากเรื่อง การกระทำของตัวละครที่มีความซับซ้อน จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง เรื่อง การแก้ปัญหา ความรู้สึกของตัวละครและการประเมินโครงเรื่อง (Norbury & Bishop, 2003) การประเมินโครงสร้างมหภาคในการเล่าเรื่องช่วยให้สามารถสร้างเรื่องราวและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาพูดจากการเล่าเรื่องได้

งานวิจัยของ Iluz-Cohen และ Walters (2012) อธิบายถึงองค์ประกอบของไวยากรณ์เรื่องราวซึ่งแบ่งได้เป็น 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ฉาก (Setting) เกี่ยวกับเวลา สถานที่และตัวละครในเรื่อง 2) เหตุการณ์เริ่มต้น (Initiating Event) ที่ทำให้เกิดปัญหาในเรื่อง 3) การตอบสนองภายใน (Internal Response) เป็นการตอบสนองของตัวละครต่อเหตุการณ์เริ่มต้นที่เกิดขึ้น 4) ความพยายาม (Attempt) เป็นการกระทำของตัวละครในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น 5) ผลลัพธ์ (Outcome) เป็นผลของการกระทำของตัวละครในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น และ 6) การตอบสนอง (Response) เป็นวิธีการที่ตัวละครในเรื่องตอบสนองต่อผลลัพธ์นั้น ๆ นอกจากนี้ งานวิจัยของ Schneider, Dubé และ Hayward (2006) ยังได้อธิบายว่าในการเล่าเรื่องนั้นจะมีอย่างน้อยหนึ่ง

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

ตอน (Episode) ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบของไวยากรณ์เรื่องราวอย่างน้อย 3 องค์ประกอบ คือ เหตุการณ์ เริ่มต้น ความพยายาม และผลลัพธ์

โดยทั่วไปเด็กจะสามารถใช้โครงสร้างมหภาคได้เมื่ออายุประมาณ 4 ปี (Trabasso & Stein, 1994) หลังจากนั้นเมื่ออายุ 7 ปี เด็กจะสามารถจัดโครงสร้างเรื่องราวได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น และเมื่ออายุ 9-10 ปี เด็กจะสามารถเล่าเรื่องพร้อมรายละเอียดได้อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (Crais & Lorch, 1994) อย่างไรก็ตามงานวิจัยของ Tornø และ Sah (2020) พบว่า เด็กทั่วไปมีระดับคะแนนไวยากรณ์เรื่องราวสูงกว่าและมีเนื้อหาเชิงบรรยายมากกว่าเมื่อเทียบกับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาในวัยเดียวกัน ในขณะที่งานวิจัยของ Tsimpli, Peristeri และ Andreou (2016) ไม่พบว่าความแตกต่างของคะแนนไวยากรณ์เรื่องราวระหว่างเด็กทั่วไปกับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา อย่างไรก็ตามผลการวิจัยที่แตกต่างกันนี้อาจเกิดจากรูปแบบการวิจัยที่แตกต่างกัน

นักแก้ไขการพูด (Speech-Language Pathologists) มีบทบาทสำคัญในการประเมินความสามารถในการเล่าเรื่องของเด็ก (Gillam, Pena, & Miller, 1999) โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานทางด้านภาษาและการพูด รวมทั้งการบันทึกตัวอย่างการสนทนาของเด็ก เพื่อระบุให้เห็นถึงข้อจำกัดทางความสามารถทางภาษาและการพูดของเด็ก (American Speech-Language-Hearing, 2000) การประเมินการเล่าเรื่องสามารถวิเคราะห์ได้ทั้งโครงสร้างมหภาคและโครงสร้างระดับจุลภาค เมื่อได้ผลการวิเคราะห์แล้วจึงเลือกวิธีการฝึกและกำหนดเป้าหมายขององค์ประกอบโครงสร้างมหภาคและโครงสร้างจุลภาคเพื่อพัฒนาทักษะการเล่าเรื่องต่อไป เทคนิคการฝึกทักษะการเล่าเรื่องสำหรับเด็กวัยเรียนที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา คือ การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี Narrative-Based Language Intervention (NBLI)

การฝึกเล่าเรื่อง

การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI เป็นการฝึกโดยใช้ภาษาพูดในการเล่าเรื่องตามบริบทที่เป็นธรรมชาติซึ่งเน้นเป้าหมายทางโครงสร้างเรื่องราวและไวยากรณ์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา จากการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบของ Petersen (2010) กล่าวว่า การฝึกเล่าเรื่องเป็นการฝึกโดยใช้ภาษาพูดที่ผู้ฝึกเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาให้แก่เด็ก โดยทั่วไปเรื่องราวจะเชื่อมโยงกันโดยใช้ชุดรูปภาพในการเป็นแบบอย่าง หลังจากนั้นชุดรูปภาพเหล่านั้นจะค่อย ๆ ถูกลำเอียงออกไปเพื่อให้เด็กได้ทวนการเล่าเรื่องได้อย่างอิสระในช่วงสุดท้ายของการฝึก (Gillam et al., 2012; Swanson et al., 2005) กลยุทธ์การฝึกเล่าเรื่องเป็นวิธีการกระตุ้นแบบการเสริมต่อการเรียนรู้ (Focused Stimulation Scaffolding) และการอ่านเชิงตอบโต้ (Dialogic Reading) โดยเป้าหมายเพื่อส่งเสริมโครงสร้างมหภาคกับโครงสร้างจุลภาค

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ได้พัฒนาขึ้นจากงานวิจัยของ Scientific Learning Corporation ในปีค.ศ. 1998 ได้ฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ร่วมกับการฝึก Fast ForWord–Language (FFW–L) ในเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาและมีปัญหาการประมวลเสียง โดยใช้เวลาในการฝึกทั้งหมด 6 สัปดาห์ งานวิจัยนี้ได้ตั้งสมมุติฐานว่า FFW–L ส่งผลให้เด็กมีความสามารถในการประมวลเสียงและมีสมาธิในการฟังเพิ่มขึ้น ทักษะเหล่านี้ส่งผลให้เด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาสามารถตอบสนองต่อการฝึกเล่าเรื่อง NBLI ได้เพิ่มขึ้น (Scientific Learning Corporation, 1998 อ้างถึงใน Swanson et al., 2005)

งานวิจัยของ Swanson และคณะ (2005) ได้ฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ในเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาอายุ 7-8 ปี จำนวน 10 คน โดยเด็กแต่ละคนได้รับการฝึกเป็นรายบุคคลตามสถานที่ที่ผู้ปกครองของเด็กสะดวกที่สุด เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา โรงเรียนหรือบ้านของเด็ก เป็นต้น การฝึกใช้ระยะเวลาประมาณ 50 นาทีต่อครั้ง ทั้งหมด 3 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ โดยนักแก้ไขการพูดเป็นผู้ฝึกและมีการบันทึกเทปเสียงทุกครั้ง ในระหว่างการฝึกนั้นนักแก้ไขการพูดมีการให้แรงเสริม ไม่ว่าจะเป็นการเสริมแรงทางวาจา การเล่นเกมส์ อาหารว่างหลังเลิกเรียน รวมถึงเด็กได้รับรางวัลหลังการฝึกเสร็จสิ้น พบว่าหลังจากรับการฝึก ผู้เข้าร่วมทั้ง 8 คน มีคุณภาพของการเล่าเรื่องเพิ่มขึ้น (Narrative Quality: NQ) ซึ่งเป็นการให้คะแนนจากความสมบูรณ์ของการอธิบายเกี่ยวกับตัวละคร สภาพแวดล้อมทางกายภาพ การพัฒนาโครงเรื่อง ตอนจบ และความซับซ้อนทางภาษาในการพูดเล่าเรื่องของเด็ก

กระบวนการฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI (ดัดแปลงจาก Swanson et al., 2005) ประกอบด้วย 4 กิจกรรมตามตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 กระบวนการฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI

กิจกรรม	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
1. กิจกรรมอุ่นเครื่อง (Warm-Up Activity)	เด็กเล่าเรื่องจากการเลียนแบบการทวนการเล่าเรื่องจากการฝึกเล่าเรื่องครั้งที่ผ่านมา ระหว่างการทวนการเล่าเรื่องนั้นนักแก้ไขการพูดควรหลีกเลี่ยงการแก้ไขการพูดผิดของเด็ก	-
2. การเล่าเรื่องจากการเลียนแบบการทวนการเล่าเรื่อง (Story Retell-Imitation Task)	1) นักแก้ไขการพูดกล่าวถึงประเด็นหลักของเรื่องราวเพื่อกระตุ้นความสนใจ ความรู้หรือประสบการณ์เดิมของเด็กก่อนการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง	นักแก้ไขการพูด: “เรื่องนี้เกี่ยวกับเด็กผู้ชายไปเที่ยวผจญภัย เล่นน้ำและล่องแก่ง” นักแก้ไขการพูด: “หนูเคยเล่นล่องแก่งไหม”

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ

กิจกรรม	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
	2) นักแก้ไขการพูดเล่าเรื่องโดยใส่น้ำเสียงและอารมณ์ร่วมเพื่อกระตุ้นความสนใจของเด็ก	-
	3) นักแก้ไขการพูดเล่าเรื่องอีกครั้ง โดยพูดทีละองค์ประกอบและให้เด็กเลียนแบบการทวนการเล่าเรื่อง โดยมีรูปภาพสี่ประกอบ นักแก้ไขการพูดสามารถแก้ไขการพูดของเด็กระหว่างการทวนการเล่าเรื่องในขั้นตอนนี้ได้	นักแก้ไขการพูด: “เด็กผู้ชายเล่นน้ำและล่องแก่งที่ลำธาร” เด็ก: “เด็กผู้ชายเล่นน้ำ ล่องแก่งที่ลำธาร” นักแก้ไขการพูด: “เด็กผู้ชายเล่นน้ำและล่องแก่งที่ลำธาร”
3. การสร้างเรื่องราว (Story Generation Task)	1) เด็กเลือกรูปภาพสี่ 1 รูปที่เด็กสนใจมากที่สุดจากตัวเลือกตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไป	-
	2) นักแก้ไขการพูดให้เด็กเล่าเรื่องเกี่ยวกับฉากและตัวละคร จากนั้นนักแก้ไขการพูดสรุปเรื่องราวในสิ่งที่เด็กอาจพูดเล่าเรื่องไม่สมบูรณ์	นักแก้ไขการพูด: “เรามาสร้างเรื่องราวจากภาพนี้กันเถอะ อันดับแรก เรามาคุยก่อนว่าใครจะอยู่ในเรื่องราวของเราและเรื่องราวของเราจะเกิดขึ้นที่ไหน” เด็ก: “เด็กผู้ชายเล่นล่องแก่งอยู่ที่แม่น้ำ” นักแก้ไขการพูด: “ถูกต้อง มีเด็กผู้ชายกำลังเล่นล่องแก่งอยู่ที่ลำธาร ไห้! ตรงนั้นน้ำลึกมากด้วย! แล้วตอนนี้มีเด็กผู้หญิงสองคนกำลังยืนดูเขาเล่นล่องแก่งอยู่ที่ริมธาร”
	3) นักแก้ไขการพูดกล่าวถึงเหตุการณ์เริ่มต้นที่ทำให้เกิดปัญหาในเรื่อง	นักแก้ไขการพูด: “อ้อ! ไม่นะ! หนูคิดว่าจะเกิดขึ้นอะไรขึ้นอีก” (นักแก้ไขการพูดสามารถให้รายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อช่วยชี้แนะเด็ก เช่น “หนูว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อ

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

กิจกรรม	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
		<p>ถ้าเด็กผู้ชายล่องแก่งไปที่แก่งน้ำลึกนั้น”)</p> <p>เด็ก: “เด็กผู้ชายคนนั้นตกน้ำ!”</p> <p>4) นักแก้ไขการพูดกล่าวถึงปัญหาในเรื่องและการกระทำของตัวละครในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น</p> <p>นักแก้ไขการพูด: “ใช่ เด็กผู้ชายอาจจะตกน้ำและตรงนั้นน้ำลึกและก็มีขนาดใหญ่มากด้วยนะ! แล้วหนูคิดว่าเขาวู่น้ำเป็นไหม?”</p> <p>เด็ก: “ไม่ เขาวู่น้ำไม่เป็น”</p> <p>นักแก้ไขการพูด: “ใช่ เด็กผู้ชายเขาวู่น้ำไม่เป็น เขาคงรู้สึกกลัวมากเลยนะ! นี่ไง เราเจอปัญหาของเรื่องแล้ว หนูคิดว่าเด็กชายตกน้ำและวู่น้ำไม่เป็นแล้ว เขาจะกลับเข้าฝั่งได้อย่างไร”</p> <p>เด็ก: “เขาตะโกนเรียก ช่วยด้วย ช่วยด้วย! ให้เด็กผู้หญิงมาช่วยเขา”</p> <p>5) นักแก้ไขการพูดทวนถึงเหตุการณ์เริ่มต้นและการแก้ปัญหาอีกครั้ง</p> <p>นักแก้ไขการพูด: “นี่เป็นเรื่องที่สนุกมาก เรามาลองเล่าเรื่องนี้อีกครั้งนะ”</p>
<p>4. การทวนการเล่าเรื่องซ้ำ (Repeated Retellings)</p>	<p>ในตอนท้ายของการฝึก เด็กจะได้รับรูปภาพที่ใช้ในการเล่าเรื่องจากการเลียนแบบการทวนการเล่าเรื่องและการสร้างเรื่องราว เพื่อนำไปฝึกที่บ้าน โดยให้เด็กเล่าเรื่องให้กับบุคคลในครอบครัวที่ไม่เคยได้ยินเรื่องราวการเล่าเรื่องของเด็ก</p>	<p>-</p>

อย่างไรก็ตามงานวิจัยของ Swanson และคณะ (2005) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้ในการใช้การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI เท่านั้น รวมทั้งรูปแบบวิจัยเป็นแบบแผนการวิจัยแบบไม่ทดลอง (Non-Experimental Research Design) ดังนั้นยังต้องศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการใช้การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ต่อไป

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

นอกจากนี้งานวิจัยของ Pauls และ Archibald (2021) ใช้การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ในเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาอายุ 8-11 ปี จำนวน 10 คน เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ต่อโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ที่ซับซ้อน รวมทั้งความจำเพื่อใช้งาน ทักษะการอ่านและคณิตศาสตร์ของเด็ก การฝึกใช้ระยะเวลาทั้งหมด 3 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ โดยกิจกรรมแต่ละครั้งนั้นจะประกอบด้วย การพูดคุยเกี่ยวกับแก่นเรื่อง (Theme) การอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactive Reading) การทวนการเล่าเรื่องและกิจกรรมเสริมอื่น ๆ พบว่า หลังจากรับการฝึกผู้เข้าร่วมทั้งหมด 5 คนมีคะแนนด้านภาษาพูดเพิ่มขึ้นโดยมีผู้เข้าร่วม 4 คนในจำนวนนี้มีคะแนนด้านความจำเพื่อใช้งานเพิ่มขึ้นเช่นกัน ส่วนผู้เข้าร่วมอีก 4 คนมีคะแนนด้านความจำเพื่อใช้งานเพิ่มขึ้นเท่านั้น ส่วนผู้เข้าร่วมอีก 1 คนไม่มีคะแนนด้านภาษาและด้านความจำเพิ่มขึ้น นอกจากนี้งานวิจัยของ Pauls และ Archibald (2021) ได้ประเมินทักษะการอ่านในผู้เข้าร่วมทั้งหมด 3 คนและคณิตศาสตร์ในผู้เข้าร่วม 1 คน ตลอดระยะเวลาการประเมินทั้งด้านความจำเพื่อใช้งานด้านการพูดและการมองเห็นมีคะแนนเพิ่มขึ้น ผลการศึกษานี้ยังได้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาด้านภาษาอาจเกี่ยวข้องกับความจำระยะสั้นที่เกี่ยวกับคำพูด (Verbal Short – Term Memory) และความเข้าใจภาษาที่สูงขึ้นในระยะเส้นฐาน (Baseline) สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางความจำเพื่อใช้งานอยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนพัฒนาการด้านต่าง ๆ น้อยที่สุดในตลอดทุกการประเมิน

สรุปได้ว่า การใช้วิธีการฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี Narrative-Based Language Intervention ส่งเสริมทักษะทางภาษาทักษะการเล่าเรื่องในเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาได้ นักแก้ไขการพูดสามารถนำผลการศึกษาจากงานวิจัยไปปรับใช้ในการปฏิบัติทางคลินิกเพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาได้รับการกระตุ้นทักษะทางภาษาและการเล่าเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

บทสรุป

ความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาเป็นความผิดปกติของพัฒนาการทางภาษา ถึงแม้ว่าจะมีความสามารถทางสติปัญญาในด้านที่ไม่ใช่ภาษาอยู่ในเกณฑ์ปกติ นอกจากนี้ยังส่งผลต่อทักษะการเล่าเรื่อง เทคนิคการฝึกทักษะการเล่าเรื่องสำหรับเด็กวัยเรียนที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา คือ การฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ซึ่งเป็นการฝึกโดยใช้ภาษาพูดซึ่งเน้นเป้าหมายทางโครงสร้างของเรื่องราวและไวยากรณ์สำหรับเด็กวัยเรียนที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษา กระบวนการฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธีดังกล่าวนี้ประกอบด้วย 4 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมอุ้นเครื่อง การเล่าเรื่องจากการเลียนแบบการทวนการเล่าเรื่อง การสร้างเรื่องราว และการทวนการเล่าเรื่องซ้ำ นักแก้ไขการพูดมีบทบาทสำคัญในการประเมินความสามารถในการเล่าเรื่องของเด็ก กำหนดเป้าหมาย และนำวิธีการฝึกเล่าเรื่องด้วยวิธี NBLI ไปปรับใช้ในการปฏิบัติทางคลินิกเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาและการเล่าเรื่องสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องเฉพาะด้านภาษาได้ต่อไป

บรรณานุกรม

- ปัทมา คุณเวทย์วิริยะ. (2549). *ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญา โดยใช้สื่อไม่มีโครงสร้าง*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐวิภา วาณิชย์เจริญ และพงษ์ศักดิ์ น้อยพยัคฆ์. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความบกพร่องของพัฒนาการด้านภาษาในเด็กปฐมวัยที่หน่วยพัฒนาการเด็กและวัยรุ่น คณะแพทยศาสตร์ วชิรพยาบาล: การศึกษาแบบจับคู่ย้อนหลัง. *วชิรเวชสารและวารสารเวชศาสตร์เขตเมือง*, 63(6), 423-442.
- American Speech-Language-Hearing Association. (2000). *Position Statement: Roles and Responsibilities of Speech/Language Pathologists in Schools*. Rockville, MD: Author.
- American Speech-Language-Hearing Association. (2023). *How Does Your Child Hear and Talk?* Available: <https://www.asha.org/public/speech/development/chart/>. [2023, October 4].
- American Psychiatric Association. (2013). *Diagnostic and Statistical Manual for Mental Disorders*. 5th ed. Washington, DC: American Psychiatric Association.
- Bishop, D. V. (2017). Why is it so hard to reach agreement on terminology? The case of developmental language disorder (DLD). *International journal of language & communication disorders*, 52(6), 671-680. <https://doi.org/10.1111/1460-6984.12335>
- Bishop, D. V., Snowling, M. J., Thompson, P. A., Greenhalgh, T., & Catalise Consortium. (2016). CATALISE: A multinational and multidisciplinary Delphi consensus study. Identifying language impairments in children. *PLOS one*, 11(7), e0158753. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0158753>
- Colozzo, P., Gillam, R.B., Wood, M., Schnell, R., & Johnston, J.R. (2011). Content and form in the narratives of children with Specific Language Impairment. *Journal of Speech, Language and Hearing Research*, 54(6), 1609–1627. [https://doi.org/10.1044/1092-4388\(2011\)10-0247](https://doi.org/10.1044/1092-4388(2011)10-0247)
- Crais, E. R., & Lorch, N. (1994). Oral narratives in school-age children. *Topics in Language Disorders*, 14(3), 13-28.
- Davies, P., Shanks, B., & Davies, K. (2004). Improving narrative skills in young children with delayed language development. *Educational Review*, 56(3), 271. <https://doi.org/10.1080/0013191042000201181>

- Engel, S. (2005). Narrative analysis of children's experience. In T. S. Greene & D. Hogan (Eds.), *Researching children's experience: Methods and approaches* (pp. 199–216). London, United Kingdom: Sage.
- Evans, J. L., & Brown, T. T. (2016). Specific language impairment. In *Neurobiology of language* (pp. 899-912). Academic press.
- Fey, M. E., Catts, H. W., Proctor-Williams, K., Tomblin, J. B., & Zhang, X. (2004). Oral and written story composition skills of children with language impairment. *Journal of Speech, Language & Hearing Research, 47*(6), 1301–1318. [https://doi.org/10.1044/1092-4388\(2004/098\)](https://doi.org/10.1044/1092-4388(2004/098))
- Gillam, S. L., Gillam, R. B., & Reece, K. (2012). Language outcomes of contextualized and decontextualized language intervention: Results of an early efficacy study. *Language, Speech, and Hearing Services in Schools, 43*, 276–291. [https://doi.org/10.1044/0161-1461\(2011/11-0022\)](https://doi.org/10.1044/0161-1461(2011/11-0022))
- Gillam, R. B., McFadden, T. U., & Van Kleeck, A. (1995). Improving the narrative abilities of children with language disorders: Whole language and language skills approaches. In M. E. Fey, J. Windsor & S. F. Warren (Eds.), *Language intervention: Preschool through the elementary years*. (pp. 145-182). Baltimore, MD, US: Paul H Brookes Publishing.
- Gillam, R. B., Pena, E. D., & Miller, L. (1999). Dynamic assessment of narrative and expository discourse. *Topics in Language Disorders, 20*(1), 33-47.
- Gleason, J. B., & Ely, R. (2002). Gender differences in language development. In A. McGillicuddy-De Lisi & R. De Lisi (Eds.), *Biology, society, and behavior: The development of sex differences in cognition* (pp. 127–154). Ablex Publishing.
- Govindarajan, K., & Paradis, J. (2022). Narrative macrostructure and microstructure profiles of bilingual children with autism spectrum disorder: Differentiation from bilingual children with developmental language disorder and typical development. *Applied Psycholinguistics, 43*(6), 1359-1390. <https://doi.org/10.1017/S0142716422000406>
- Griffin, T. M., Hemphill, L., Camp, L., & Wolf, D. P. (2004). Oral discourse in the preschool years and later literacy skills. *First language, 24*(2), 123-147. <https://doi.org/10.1177/0142723704042369>

- Hemphill, L., Picardi, N., & Tager-Flusberg, H. (1991). Narrative as an index of communicative competence in mildly mentally retarded children. *Applied Psycholinguistics*, 12(03), 263–279.
- Hutson-Nechkash, Peg. (2001). *Narrative Toolbox: Blueprints for Storybuilding*. Eau Claire, Wisconsin: Thinking Publications.
- Iluz-Cohen, P., & Walters, J. (2012). Telling stories in two languages: Narratives of bilingual preschool children with typical and impaired language. *Bilingualism: Language and Cognition*, 15(1), 58-74. <https://doi.org/10.1017/S1366728911000538>
- Johnston, J. R. (2008). Narratives: Twenty-five years later. *Topics in Language Disorders. Special Issue: Narrative Abilities: New Research and Clinical Implications*, 28(2), 93-98. <https://doi.org/10.1097/01.TLD.0000318931.08807.01>
- Labov, W., & Waletzky, J. (1967). Narrative analysis: Oral sessions of personal experience. In J. Helm (Ed.), *Essays on the verbal and visual arts*. Seattle, WA: University of Washington Press.
- Leonard, L. B. (2014). Children with specific language impairment and their contribution to the study of language development. *Journal of child language*, 41(S1), 38-47. <https://doi.org/10.1017/S0305000914000130>
- Liles, B. A., Duffy, R. J., Merritt, D. D., & Purcell, S. L. (1995). Measurement of narrative discourse ability in children with language disorders. *Journal of Speech and Hearing Research*, 38, 415–425.
- Liles, B. Z. (1993). Narrative discourse in children with language disorders and children with normal language: A critical review of the literature. *Journal of Speech, Language, and Hearing Research*, 36(5), 868–882.
- Norbury, C. F., & Bishop, D. V. (2003). Narrative skills of children with communication impairments. *International journal of language & communication disorders*, 38(3), 287-313. <https://doi.org/10.1080/136820310000108133>

- Pauls, L. J., & Archibald, L. M. (2021). Cognitive and linguistic effects of narrative-based language intervention in children with Developmental Language Disorder. *Autism & Developmental Language Impairments*, 6, 1-19. <https://doi.org/10.1177/23969415211015867>
- Pesco, D., & Crago, M. (1996). " We Went Home, Told the Whole Story to Our Friends": Narratives by Children in an Algonquin Community. *Journal of Narrative and life history*, 6(4), 293-321.
- Petersen, D. B. (2010). A systematic review of narrative-based language intervention with children who have language impairment. *Communication Disorders Quarterly*, 32, 207–220. <http://doi.org/10.1177/1525740109353937>
- Redmond, S. M. (2004). Conversational profiles of children with ADHD, SLI and typical development. *Clinical linguistics & phonetics*, 18(2), 107-125. <https://doi.org/10.1080/02699200310001611612>
- Schneider, P., Hayward, D., & Dubé, R. V. (2006). Storytelling from pictures using the Edmonton narrative norms instrument. *Journal of speech language pathology and audiology*, 30(4), 224.
- Schwartz, R. G. (2009). Specific language impairment. In R. G. Schwartz (Ed.), *Handbook of child language disorders* (pp. 3–43). New York, USA: Psychology Press.
- Scientific Learning Corporation. (1998). Fast ForWord [Computer software]. Berkeley, CA: Author.
- Swanson, L. A., Fey, M. E., Mills, C. E., & Hood, L. S. (2005). Use of narrative-based language intervention with children who have specific language impairment. *American Journal of Speech-Language Pathology*, 14, 131–143. [http://doi.org/10.1044/1058-0360\(2005/014\)](http://doi.org/10.1044/1058-0360(2005/014))
- Torng, P. C., & Sah, W. H. (2020). Narrative abilities of Mandarin-speaking children with and without specific language impairment: macrostructure and microstructure. *Clinical Linguistics & Phonetics*, 34(5), 453-478. <https://doi.org/10.1080/02699206.2019.1655097>
- Trabasso, T., & Stein, N. L. (1994). Using goal-plan knowledge to merge the past with the present and the future in narrating events on line. In M. M. Haith, & J. B. Benson (Eds.), *The development of future-oriented processes* (pp. 323–349). Chicago: University of Chicago Press.

- Tsimpli, I. M., Peristeri, E., & Andreou, M. (2016). Narrative production in monolingual and bilingual children with specific language impairment. *Applied Psycholinguistics*, 37(1), 195-216.
<https://doi.org/10.1017/S0142716415000478>
- Van Dijk, T. A., & Kintsch, W. (1983). *Strategies of discourse comprehension*. New York: Academic Press.